

החלטה קבועה של הנהלת משה"ב לשלם, במיקרה של פטירת עובד, את משכורתו למישפחתו משך חמישה חודשים נוספים.

נכסים

בכל מחיר

ל עומת זאת, בתחילת 1973, החליט יגר כי משרדו קטן מדי עבורו והוא רח להגדילו על חשבון חדרי שאר חנוכי דים בחברה. הדבר גרם להתמרמרות עזה של העובדים. כולל מזכיר החברה ומנהל-המגנזון שלה ישראל ליברמן, שטען בסגני יגר כי הדבר אינו הולם את דמותה של תנועה ציבורית. ההנגדות של העובדים לא מנעה מיגר להורות כי עשרה עובדים בכירים בחברה, כולל הוא עצמו, יוצאו מרשימת המשכורות של משה"ב. ויקבלו משכורת באמצעות חברה מיוחדת של רואי-החשבון של משה"ב. עלידי כך ניתן

יצחק יגר

להעלים מידע עובדי החברה כמה מקבי לים המנהלים הגדולים.

ב-14 במרס 1973 נחתמו במשרדי משה"ב שני חוזים, מהמשונים ביותר שנתמו איפעם בחברה זו. החוזים נערכו בין החברה לבין פסיה יגר, ולבין ריבקה שפיגל לבית יגר.

לפי החוזים נמסרו לשתי בנות יגר שתי דירות. ברחוב אהרונסון ברמת גן, שם בר גה משה"ב דירות רגילות למכירת חופ"שית. כל דירה היא בת שלושה חדרים, ושיטתה 90 מטר — 8 מטר יותר מר שישון של דירות אחרות בגות 3 חדרים באותה שכונה.

הכיצד? דירות מיוחדות אלו ניבנו בי קומה שהוכנה מתחילה לשתי דירות בגות 4 חדרים כל אחת. אך לצורך עסקת יגר ניבנו בכל קומה דירה אחת בת 5 חדרים, ודירה אחת בת 3 חדרים — ששיטתה גדול יותר משטח דירה מקבילה אחרת. מחיר כל דירה באותו חודש, בהתאם ל-מדד, היה צריך להיות 96 אלף לירות. צמוד, או עם תוספת של 10% תמורת פדיון הצמדה. אך ראה זה פלא: בחוזה של ריבקה הנשואה נרשם מחיר של 75,691 לירות בלבד — חיינו, 20 אלף לירות פחות מהמחיר.

וזה לא היה הכל: תאריך חתימת החור זה לא היה תאריך אותו יום, ה-14 במרס 1973, אלא דווקא ה-14 בדצמבר 1971! עלידי הוות התאריך לאחור התאמתו את מחיר הדירה למחיר שיתיה 15 חודשים קודם, עליי מדד בנייה נמוך יותר.

לא קשה לראות כי תאריכי החוזה זויי פו: קשה להתייחס עליי היא של עובד החברה מרכזי ימיני, אשר התקבל לעבודה במשה"ב רק במרס 1972!

החוזה השני, של פסיה הרחוקה, מוזר עוד יותר. למעשה נערכו שני חוזים, שני הם בתאריך של שנה קודם-לכן: ה-31 בי מרס 1972. אולם החוזה הראשון נעשה על סכום של 80,004 לירות, ואילו החוזה השני על סכום של 75,691 לירות בלבד. הורדת המחיר צעשתה לא רק כדי להקטין את חסכום שאבא יגר צריך היה לשלם. היתה עוד סיבה, טובה מאוד: כדי לאפשר לבנות יגר לקבל מימון מבנק טפחות ב-תנאים של שיכון לזוגות צעירים, אסור היה שמחיר הדירה יעלה על 80 אלף ל-רות. לפחות לגבי החוזה שיוגש לטפחות.

בבנינים אלה, הנבנים עלידי חברת השיכון הדתית "משה"ב", תוכננו שתי דירות בעלות גודל בלתי-רגיל, אותן העביר המנכ"ל לשתי בנותיו.

למישפחות השרויות במצוקה במקומות אחרים.

פרשת דירות יגר היתה בעיני עובדי משה"ב בבחינת הקש ששבר את גב הגמל.

הקשים הקודמים היו העברת משכורות-המנהלים לתשלום באמצעות חברה אחרת, וכן העובדה שיגר לקח לעצמו מדי-החודש 700 לירות תמורת החזקת מכוניתו, בעוד שהיה מקבל הוצאות רכב לחודש התשלום של 700 הלירות היוותה למעשה עקיפה של תוספת-שכר, וזאת כאשר לעובדים אחרים היה מקצץ באחזקות הרכב, למרות נסיונותיהם הרבות לצורכי עבודה.

מזכיר-החברה ישראל ליברמן החל פונה אל חברי ההנהלה, בין השאר בתזכיר בו ציין: "פניתי למספר חברי-הנהלה וביקשתי התערבותם בנושאים שונים, בקשר למתרחש בחברה, וכן הסברתי כי ועדת-המגנזון נון של החברה הוטעתה או נתנה ידה ל-מעשים, בקשר לרכישות הדירות הנ"ל. אשר אני רואה ברכישתם לא רק פגם מבחינה ציבורית, אלא גם אפליה בר-לטת בין תנאים לרכישת דירה עלידי עובדי החברה.

פיצויים נאים

לאחי המנכ"ל

עובדים מסויימים נהנו מהנחות גבוהות ביותר, שעה שעובדים אחרים שרכשו דירות עממיות וזולות קיבלו הנחות מיעוריות.

בראשית מרס 1973 הודיע לי מנכ"ל החברה כי מאחר שפניתי לחברי-הנהלה ללא רשותו, הוא מבקש כי אניש את התפטרותי מעבודתי בחברה.

אך ישראל ליברמן אינו סתם אדם. הוא אחיו של מיכאל צור, אחד מאילי-הכלכלה של ישראל, מי שהיה שנים רבות מנכ"ל משרד המיסחר והתעשייה ועכשיו מנכ"ל החברה לישראל. עורר-הדין חיים בסוק מונה כבורר, ופסק לליברמן פיצויים נאים ביותר. עובד אחר, מרכזי ימיני, פוטר מן החברה יום לאחר שחרורו משרותו המילואים שלו במלחמה. כך חשב יגר כי סילק את כל המכשולים שחיו על דרכו.

קורא תמים עשוי לשאול: הרי יגר הוא רק מנכ"ל, מדוע לא מתערב בעניין יושב-ראש מעצת-המנהלים של החברה, שהי מפד"ל היא בעליה?

ובכן, אין להניח כי יושב-ראש מעוצת המנהלים יסתייג ממעשיו של יגר. כמו בחברה אחרת, שיכון עובדים, המנכ"ל כאן הוא גם יושב-הראש, המפקח על עצמו.

יגר עצמו, אליו פניתי בבקשת תבהרות, סירב לומר דבר, פרט לכך שהכל אושר עלידי ועדת-המגנזון. חבר ההנהלה אחר, מראשי המפד"ל, לא היסס להסתייג מהפרשה. טען כי אם היה חבר בהנהלת חמי צומצמת, לא היה מאפשר את העסקת הממשונות. אבל כאשר חברי הוועדה-המ-צומצמת הם אנשים כראובן בן-דוד, הכל אפשרי.

לא-צמודות. אם מחיר הדירה גבוה מ-70 אלף לירות, נוסף לכך, בת אחת אינה נשואה כלל, ומדרך הטבע גם איננה זוג צעיר.

אך נראה כי כל זה לא הרתיע את בנק טפחות, שהחליט להעניק לבנות יגר את המימון, בתנאי זוגות צעירים: היינו, הל-וואה ל-15 שנה בריבית לא צמודה של 11%, שהיא ממש מתנה מושמייס. כספים אלו, שנתן בנק טפחות לבנות יגר, בניגוד מוחלט לחוק, הם כספים החסרים עכשיו

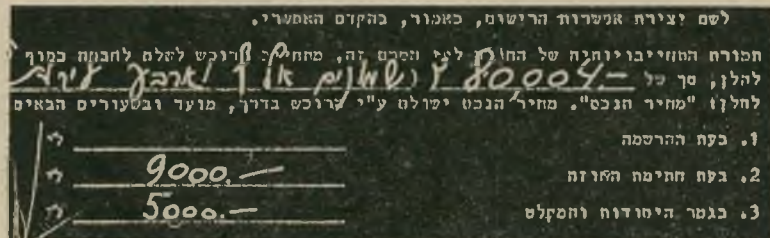
לכן נאלצה משה"ב לערוך חוזה שני, ל-הקטין בו את הסכום בהתאם. כדי לקבל את הלוואה ממבוקשת.

עכשיו היה הכל מוכן: אבא יגר הרים טלפון למי שהרים, בבנק טפחות, הסביר את המצב, והמצב היה זה: הדירות אינן בשיכון זוגות צעירים, דירות רגילות. שיט-הה של כל דירה הוא מעל 75 מטר, היינו גדול מהשטח המותר להלוואות לזוגות צעירים. אפילו בהתאם לחזור של חברה משה"ב עצמה אסור לתת הלוואות

החוזה המזוייף

וזהו ראש התסכם בין פסיה יגר, הרחוקה, לבין "משה"ב", הנושא את התאריך 31 במרס 1972, למרות שהחוזה נחתם שנה מאוחר יותר. בקטע זה של החוזה נשארה ריקה השורה השמורה לשם בן-חזוג השני, כדרוש אצל זוגות צעירים. בחוזה

הראשון נרשם סכום של 80,004, תמורת הדירה של פסיה. כאשר התברר כי סכום זה גבוה ממה שצריך להגיש לבנק, "טפחות" כדי לקבל חלוואה — נעשה חוזה שני, למטה, המוסר פרטים מזוייפים. החוזה השני הנושא, בצורה כוזבת, את

אותו התאריך כמו החוזה הראשון: 31 במרס 1972. כאן נרשם כמחיר הדירה סכום של 75,691 לירות, כדי לאפשר לבנק, "טפחות" לתת לרווקה חלוואה, כאילו היא זוג צעיר, וכאילו מחיר הדירה הוא, בהתאם לחוק, פחות מ-80 אלף ל"י.